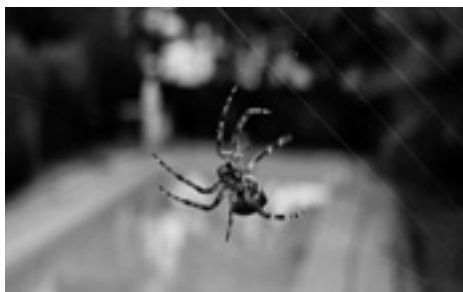

Száraz TÁP

A két férfi a villa teraszán, a vörös napernyő alatt ült.

– Aztán hol ebben az okosság? – kérdezte a sárga pólós.

– Ott, hogy nemcsak visszatérítendő támogatást kapsz, hanem három százalék kamatkedvezményt is. Beleteszel húsz misit, aztán az állam visszaoszt négyet, a kamatkedvezmény meg újabb két misit – magyarázta a szalmakalapos.

– És az államtitkár csókosainak mennyit kell visszaosztani?

– Egy misit. Ingatlanonként egy misit. Cégenként egy ingatlant vehetsz a kölcsönből. Nyilván több céged van. Vagy csinálsz erre még cégeket.

– Nem rossz. Az előzők többet kértek – bólogatott a sárga pólós, aztán kihúzta a dugót a borospalackból, és töltött. – Délelőtt csak a fehér esik jól. Az illatos, reduktív fehér – emelte koccintásra a poharát.

– Egy misit elvisz a csókos, te meg az öt millával balra el. Ha tíz cégre csinálod, akkor ötven millával jössz ki az okosságból – mondta a szalmakalapos, és beleszippantott a pohárba. – Szép bor! – bólintott.

Koccintottak, sokáig forgatták a szájukban az italt.

A kerti lak felől csörtetés hallatszott. Három nagytestű fekete kutya rohant az úszómedencéhez, és belevetették magukat.

– Micsoda fekete ördögök! Ezek egy oroszlánt is széttépnek – mondta a szalmakalapos.

– Csak ha rájuk parancsolok. Hárman száznyolcvan kilót nyomnak. Amúgy szelídek. Tibeti masztiFFok.

– És te beengeded a dögöket a medencébe? – kérdezte a szalmakalapos. Ahogy kimondta, meg is bánta, látta, vendéglátója arca megrándul.

A sárga pólós nem válaszolt. Magában tizenkettőig számolt, ahogy a felesége tanította a dühkitörései féken tartására. Valami női magazinban olvasta az asszony, eddig bevált.

Mikor a sárga pólós kimondta magában a tizenkettőt, mély levegőt vett.

– Igen, beengedem őket. – Ivott egy kortyot, folytatta. – Ha a kertész meg a segédje, amikor a péhát mérik, beletehetik a mocskos mancsukat, akkor miért ne engedném be ezeket a csillogó szőrű, tiszta állatokat. A szőrszálakat lehalásszák az embereim. Ha kihullik néhány. Mondom, ha kihullik, mert naponta fésüljük őket. Naponta! – emelte föl az ujját.

Észrevette, hogy megint belelovalta magát, ismét számolni kezdett. Arra gondolt, jobb lenne, ha nem kötne bele ebbe a fehérkalapos majomba, mégiscsak ő hozza az államtitkár csókosait.

A vendég sem bánta volna, ha témát váltanak, hát megkérdezte.

– Használz Pool-Testert? Úgyes kis műszer, méri a péhát, a klórt, még az algásodást is. Amióta megvettem...

– A faszom tudja, mit használnak. Leszarom. Legyen áttetsző a víz, ne csípje a szemem. Ez a kertész dolga – felelte a sárga pólós.

Némi szünet után felállt és belekarolt a vendégbe.

– Gyere, látom, érdekel a dolog, megmutatom a gépészetet!

Egy kis üvegtetejű pinchelyiségbe mentek.

– Itt a vízforgató, az ellenáramoltató, meg a fűtés gépészete. Ne kérdezd, melyik micso-da. Fingom sincs róla.

A szalmakalapos udvariasan nézegette a csöveket, szivattyúkat, aztán a sarokban álló zsákokra tévedt a tekintete. Az ezüstszínű zsákokon egy tehén, egy kacsa és egy hal fotója látszott. A vendég közelebb lépett, és vizsgálni kezdte, miféle vegyszer lehet a csomagokban.

– Száraz táp! Nagyon jó fajta. Black Angus – mondta felélénkülve a sárga pólós. – Tizenhét százalék szárított marhahús, tíz százalék kacsahús és hat százalék hering. – Leguggolt az egyik zsák elé, onnan olvasta – köles, friss zöldfűszerek, algakeverék, lazacolaj, de hidegen sajtolt – nézett a vendégre –, növényolaj-keverék, cukornádmelasz, yucca schidigera kivonat, ez nem tudom, mi a faszom, aztán édesköménymag, áfonya, tojássárgája, hidegen pergetett virágméz, kovaföld, kagylókivonat, nyomelemek meg vitaminok. Ezek aztán tudnak, bazdmeg.

– És miért itt tartod?

– Mert még nem dőlt el, mi lesz vele.

– Hogyhogy mi lesz vele?

– Hogy adunk-e belőle a kutyáknak.

– Most mondd, hogy ez a legjobb, miért ne adnátok?

A sárga pólós nem felelt, felnyalábolt egy zsákot, és elindult felfelé a lépcsőn. A vendége követte. Visszaültek a kerti asztalhoz, a házigazda a széke mellé állította a zsákot, töltött. Koccintottak, ittak, csak aztán felelt a sárga pólós.

– Tizenöt kiló van egy zsákban, darabja legalább húszezer forint. A múlt héten kaptam, de már vagy két hónapja lejárt a szavatossága! A kurva életbe! Valami kamionról esett le. Tíz zsák!

Feltépte a zsák száját, és beleszagolt.

– Büdös. De úgy бүdös, ahogy kell. Nem romlottan бүdös. Gyere, szagold meg!

Odalépett a szalmakalapos, beleszagolt.

– Tényleg бүdös.

– Romlott tápot adjak a tündéreimnek. Az én drágáimnak?

Felállt, a medence széléhez ment, ahol napozva heverték a kutyák.

– Apa egyetlen szerelmei – hajolt le hozzájuk. – Hát mérgezzelek meg bennetek?

– Akkor dobd ki!

– Nem hallottad, hogy mi minden van benne? Nálunk már nem is lehet kapni. Olyan drága volt, hogy kivonták a piacról. Mehetnek érte Ausztriába.

– Hát vizsgáltasd be egy laborban!

– Mondjam nekik, hogy egy kamionról lopták a rakodók, csak addig tököltek velem, míg lejárt a szavatossága,

nem tudták eladni, és hozzám került tíz zsák? Ezt mondjam nekik, bazdmeg?

– Hát akkor adjál egy kicsit az egyik kutyádnak. Ha nem fosik tőle, akkor adhatod a többinek.

– Hülye vagy? Már megbocsáss, hogy gondolod ezt? Most Bettynek, Daisynek vagy Millfordnak adjak? Egyformán szeretem őket, most melyikkel basszak ki? Nem érted? Vannak neked gyerekeid, mert ha...

– Nincsenek! Kis mennyiségben nyugodtan kipróbálhatnád.

A sárga pólós nem felelt, visszaült az asztalhoz, és visszatértek az eredeti témához. Mikor befejezték a megbeszélést, a kapuig kísérte a vendéget, majd visszament a teraszra.

Az ebédet is oda kérte a házvezetőnőtől. Kettő körül fejezte be az evést, ültében elszundított. Arra ébredt, hogy a tuják tövében ás a kertész. Odament hozzá, az felegyenesedett, még meg is hajolt, úgy köszönt.

– Jó napot, főnök úr!

– Mit csinálsz, Feri?

– Beások egy kis savanyú tözeget a tuják tövéhez, túl meszes ez a talaj.

– Az a szakadt csávó jár még ide segíteni?

– Csak ha hívjuk.

– Hol lakik?

– Itt az erdőben tákolt magának valami kalyibát.

– Akkor menjél, Feri, bazdmeg, szóljál neki, hogy hívatom.

– Igenis, főnök úr – felelte a kertész, és elindult az erdő irányába.

Fél óra múlva ott állt a férfi a sárga pólós előtt. Zavartan topogott, bár többször találkozott már a főnökkel, az mindig átnézett rajta.

– Hogy is hívnak téged, komám? – kérdezte a sárga pólós.

– Vidra Zsoltnak, főnök úr.

– Na, Vidra, szeretsz itt dolgozni?

– Szeretek, főnök úr.

– És akarsz még itt dolgozni továbbra is?

– Akarok, főnök úr.

A sárga pólós bement a nappaliba, és egy barna műanyag tálcával tért vissza.

– Elmehetsz, Feri – szólt a kertésznek.

A kertész eltűnt a tujasor mögött.

A sárga pólós letette a tálcat az asztalra, és intett a férfinak, hogy üljön le.

– Te meg ezt szépen megeszed. Hány kiló vagy?

– Rég nem mértem magam, de úgy hatvanöt-hetven lehetek.

A sárga pólós bólintott, jól számolt, egy ötvenkilós kutyának napi fél kiló az adagja, hetven dekát mért ki a tálcára.

– Na, egyed szépen!

A csöves zavartan nézte a granulátumot, aztán a sárga pólósra pillantott, aki elnevette magát, mert elképzelte, hogy Vidra az orrával turkálva, morogva eszi a tápot, mint Millford.

– Várjál, hozok kanalat – mondta.

Vidra a kanállal a kezében megkérdezte.

– Főnök úr, ez micsoda? Nem kutyatáp?

– Csak egyed szépen! Értve vagyok?

– Értve, főnök úr.

– Hallottam a Feritől, mikor kukázol, minden szart megeszel. Tudod, mi minden van ebben? És tudod, milyen kibaszott drága? Te még ilyen drága kaját nem zabáltál!

Vidra fogta a kanalat, és enni kezdte a granulátumot. Nagyokat roppant a foga alatt, később megpróbálta szétörtni a kanállal, hogy könnyebb legyen szétrágni.

– Milyen? – kérdezte a sárga pólós.

– Hát, nem túl jó. Száraz. Kaphatnék egy kis vizet, vagy inkább egy kis bort?
– Olyan borom nincs, baszki, ami neked való, nem tartok kannás szarokat. Jutka – kiabált a házba –, hozzá egy szentkirályi üvegben csapvizet!

Hamarosan jött a házvezetőnő, letette az üveget és egy poharat, a szeme sarkából a száraz tápot rágszáló férfit figyelte, de az arca nem árult el semmit. Mintha csak hagymás rostélyost enne a másik, úgy töltötte ki a palackból a vizet.

– Még valamit?

– Jól van, elmehetsz – intett a sárga pólós. Aztán Vidrához fordult.

– Mégis, milyen íze van?

– Talán sós. Vagyis inkább olyan, mint a szaga. Nem tetszik érezni a szagát? Ilyesmi az ize is – felelte tele szájjal Vidra, miközben sötétbarna hab jelent meg a szája sarkán.

A sárga pólós elfintorodott.

– Te csak egyél, de az utolsó morzsáig! Figyellek, bazdmeg! – és bement a nappaliba. Becsukta az üvegajtót, bentről kopogott ki, majd ujjával a szemére, aztán meg Vidrára mutatott.

Mikor Vidra befejezte az evést, nem mert felállni, hogy szóljon a gazdának. Töltött magának, ivott. Már a harmadik pohár víznél tartott, mikor kijött a sárga pólós.

– Jóllaktál? – kérdezte.

– Most, hogy egy csomó vizet ittam rá, érzem, ahogy dagad a gyomromban – felelte Vidra, és nagyot böfögött. Aztán meg, mint a kisbabák etetés után, bukott egyet. Tenyerét a szája elé kapta, abba folyt a barna lé.

– Hú, bazdmeg. Na, húzzál el! Ma már nem eszel többet! Érted? Semmit! Holnap délig semmit! Nem ám kukázol, és valami romlott szart bezabálsz! Délben meg itt vagy! Tűnés!

Vidra felállt, bólintott, és elindult a kapu felé. Kicsit támolygott, bal lábára sántított. A sárga pólós hosszan nézett utána, aztán amikor eltűnt a szeme elől, kiabálni kezdett.

– Feri! Gyere ide!

– Máris, főnök – hallatszott a tuják felől.

A kertész futva érkezett.

– Hogy megy ez a te segéded, mindig így húzza a lábát, vagy csak most állt belé a görcs?

– Azt mondta, tavaly télen megfagyott a lábfeje, két ujjá le is esett. Azóta jár így.

A sárga pólós legyintett, és bement a házba.

Másnap a sárga pólós – aki ekkor fehér pólót viselt – már tizenegykor kiült a kertbe, hátha előbb érkezik Vidra. De nemhogy tizenegykor nem jött, még kettőkor sem, amikor a kertész megérkezett. A fehér pólós átküldte a kertészt Vidráért, aki azzal jött vissza, hogy az beteg, nem tud felkelni.

– Akkor hozd ide, bazdmeg! Told ide talicskán, vedd a hátadra, vagy a faszom tudja. De hozd ide nekem!

– Igenis, főnök – felelte a kertész.

Kisvártatva visszatért, és valóban a hátán hozta a csövest, akár egy zsákot. Először az asztalhoz akarta ültetni, aztán rájött, hogy leesne a székről. A terasz előtti gyepre fektette.

A kutyák szaladtak, és szagolgatni kezdték Vidra ruháját, testét, ahol a hányásnyomok látszottak, aztán nyalni kezdték az ingét, nyakát, arcát.

– Pfujj, Daisy! Pfujj, Millford! – kiabálta a fehér pólós, és rugdosni kezdte a kutyákat, mire azok nyüszítve szétszaladtak.

Vidra megjedte a kutyáktól, kezével az arcát védte. A fehér pólós cipőjével félretolta Vidra kezét, kicsit lehajolt, hogy jobban lássa.

– Mi van veled, bazdmeg? Mit szimulálsz?

– Tegnap este óta hányok, meg megy a hasam.

– Biztosan bezabáltál valami kukából – mondta a fehér pólós.

Vidra a fejét rázta, aztán megpróbált feltápáskodni, de ahogy felült, öklendezni kezdett, a barna hab végigfolyt az állán.

– Vidd vissza, Feri! Ha majd kifosta meg kihányta magát, jelentkezhet munkára.

– Ha megéli – morogta a kertész.

– Mi van? – kérdezte a fehér pólós.

– Semmi, főnök úr, viszem már – felelte a kertész.

Fekete műanyag zsákot vett elő, kihajtogatta, a vállára terítette, nekirugaszkodott, a háttára dobta Vidrát, és elindult vele a kapu felé.

– Ha jobban leszel, csak gyere, bazdmeg, itt mindig van munka! – kiabálta utánuk a fehér pólós. – Te meg, Feri, ha visszajöttél, hozd föl majd a medence gépterméből azokat a zsákokat! Öntsd a komposztba, de locsold meg jól! Tele van mindenféle ásványi lófaszokkal, jó lesz a rózsáknak. ■ ■ ■

■ **Kerékgyártó István** (Kaposvár, 1953): író, jogász. *Rükverc* című kötete, melyből az itt közölt novella is származik, megjelenés előtt áll a Kalligramnál.